

4 När jägaren nalkas om quällen till byß  
 Med björnen på rygg öfver hed,  
 Hans md honom väntar, hon står och lyß  
 Och ser åt den ensliga led.  
 I böljan går solen med eldrdd find,  
 I blommorna wagnar en aftenwind,  
 Då klingar Jägarns sång  
 Wid jublande hornens gång.  
 Hurra, hurra, hurra!  
 Och snabb som piln med wingad fot  
 Hon ilar jägarn mot.

**J**ornets djup, fördold för werldens öga  
 Wid lampans sten den trogna Rudolf satt,  
 Och hoppets milda stjernblick i det höga  
 Ej någon stråle spred i fångstets natt.  
 Då smög sig tyst hans brud wid dagens ljusning  
 I wäpnad drägt fring tornet utanför,  
 Och bädas hjertan hwilkas stund war tjusning  
 Han henne ser hon honom hdr. :.  
 När han henne ser wid tornet stanna  
 Med lockar, swäfwande för himlens wind,  
 Och änglars rena oskuld på des panna  
 Och blygsamhetens rodnad på des kind:  
 Då wäcktes åter lefnads hoppets ljusning  
 Wid tornets djup der han satt innauför  
 Och bädas hjertan hwilkens stund war tjusning  
 Hon honom ser, han henne hdr. :.

Säljes för 2 R. Banco i Bruzelii bokhandel  
 i Upsala samt i Stockholm hos Bokbindaren Sand-  
 man wid Carl XIII. Torg, jemte flere hundra-  
 de andra wisor och historier. Då minst 24 ark  
 förpas, erhållas de till hälften af det påtryckta pris-  
 set och då flere böcker på en gång förpas fås de  
 för ännu bättre pris.

Upsala,  
 Ut i Em. W. Lefflers Boktryckeri 1833.  
 på Em. Bruzelius' förlag.

**F**ordom grönlecker Hertsa \*)  
 Allspade Himmelens Gud.  
 Se, i sin famn, wid sitt hjerta  
 Håller han ännu sin brud.

Arfwingar hade hon twenne  
 (Kärleken arfwingar ge  
 Sonen bräddes på henne,  
 Dottren på fädernet mer.

Lålamod kallades gosen.  
 Modren med sorg honom ndr.  
 Och, som de närliga blösen,  
 Blefnadt hans anlete år.

Stafwen med törniga lögar  
 Stöder — och sårar hans arm.  
 Striden, den ewiga, wagnar  
 Sin i sin sårande harm.

Stilla han wandrar och dyfter,  
 Ögat till jorden står ner.  
 Hoppet, hans skönare lyfter,  
 Pekar åt himlen, och ler.

Lefwande är hon som tanken,  
 Glad som den blommande wår,  
 Och med en bindel af rankan  
 Fästes des flygande hår.

Brodern med plågorna såltar,  
 Tröttad, men manlig och fast.  
 Systern, den wingande, flåttar,  
 Och de fly alla med hast.

Hertsa: Jorden.

N:o 601.

Ljus-Alfer! Svärjen och bänge,  
Svärjen och huldhe och tro!  
Följen och till des vi lägge  
Ner våra hufvun i ro.

Rämpande Son utaf Hertha,  
Håll mig i stormarna opp!  
Trösta mitt lidande hjerta,  
Himmels dotter du hopp!

Gedna flicka! tillåt mig  
Blott ett ord dig fråga;  
Sedan vill jag lemna dig,  
Dig ej mera plåga:  
Du skall ifrån ledjor fri  
Ensam lagas lyda,  
Och min högsta sällhet bli  
Att din vilja lyda.

Röfna till min duma röst,  
Måga dig hit neder,  
Skjut mitt hjerta någon tröst;  
Tro på mina eder.  
Redligt är mitt tänkesätt,  
Vindom våra öden:  
Jag swär dig wid altaret  
Trohet uti ödden.

Gly från gamla gubbens larm  
Till din älsklings stöte.  
Kärlek, vänskap, arm i arm,  
Vänta på din mörte.  
I vår lydda stola vi  
Öskuldsbånen stada:  
Lycklig; flicka, skall du bli,  
Lyckliga vi båda.

## Stjernsången.

Stjernorna blinka  
Ner på min ensliga stig.  
Stjernorna blinka  
Tröttade wandrarn till sig.

O den som hade  
Wingar, som foglarne ha!  
Broder, hur glade  
Skulle dit uppåt vi dra!  
Ser du på randen  
Utaf den gyllende da,  
Lyran i handen,  
Står der en Engel så skon!

Vänligt han nickar  
Ner till den flugviga lord.  
Ser du hans blickar?  
Hör du den hvisslandes ord?

Vidrigt hon ljuder  
Griper i strängarnes gull.  
Röfna till ljuden!  
Världen af sången är full.

Strömmen och strömmen,  
Loner! jag känner er väl.  
Ofte i drömmen  
Hörde jag er i min själ.

Säkert bland vänner  
Såg jag och Engeln en dag.  
Säkert jag känner  
Sångarens anletes drag.

Ännu med smärta  
(Smärtan bland flugornas hor)  
Djupt i mitt hjerta  
Suckar hans fångslade Bror.

D huru fången  
Långtar till stjernornas sten!  
D huru Sängen  
Går genom merg, genom ben!

Starkare ljudar  
Sången från stjernorna ner.  
Wandrande Gudar  
Tagen mig hastigt till Er!

~~~~~

Så, sorgen är skuggan af lifwet,  
Allt större ju längre wi gått;  
Och minnet blef menniskan gifwet  
Att tåras af saknaden blott.

Men icke blott sorgen på jorden  
Följer så troget menniskans spår;  
Hoppet, det goda skyddsengel worden,  
Helar så djupt qualenas sår.

~~~~~

Ensamheten mig ej följer,  
Ty jag ser hur ljus och mild  
Mig wid månans strålar följer,  
Utskade, Din dyra bild. ::

Mellan glädje, hopp och smärta,  
Hvart min oro drifwer mig,  
Slappar blott för dig mitt hjerta,  
Hvilar tanken blott hos dig. ::

Stjernan lik som fjerran brinner,  
Och hwars glas så himmelsk är,  
För min famn den bild försvinner,  
Hvartaf själen uppfyllt är. ::

Till himmelen dit långtar jag,  
Der jag får lewa med behag;  
Der himlens krona för mig står,  
Den jag har länge wäntat på.

2. Stor sak fast werlden hatar mig,  
Det kan ej längre ränta sig:  
Att åga werldens gunst och nåd;  
I werlden är mång' falska råd.

3. Ty jag som fattig är och arm,  
Jag måste ofta lida harm;  
En trogen vän att wälja ut,  
Den finns så sällan på vår ort.

4. Lik som en wattububbla skär,  
Så är det med vår lefnad här;  
Ty den kan hastigt blåsas ut,  
Så är det med vår lefnads slut.

5. När som min lefnad slutad är,  
Wist Herren Gud han till mig ser;  
De falska tungor står han ned,  
Som alltid åt min ofärd le.

6. Som linden alstras och bär löf,  
Så innan kort så är jag dödd;  
De tåka liljor falla af,  
Så gör och jag uti min graf.

7. Nu slutar jag min korta sång,  
Jag tror min lifstid blir ej lång;  
Min lilla vän och engelen,  
Wi träffas wäl i himmelen.

~~~~~

## En ny och mycket lustig Kärleks- Wisa.

En Bondeman,  
 Had' Quinnofdn,  
 Hon war både fager och skön:  
 En gång hon sade till sin man  
 „Skall du inte reis efter hbj“ ::  
 Men mannen tänkte inom sig,  
 Att quinnan war fuller af snill;  
 Han bakom dörren ställde sig,  
 Att se hwad hon göra will.  
 „Jag är ändå rejst' efter hbj“ ::  
 En främmande man på golfwet kom,  
 Tog quinnan uti sin famn.  
 Han frågade „såg låra Ni,  
 Hwar hafwer Ni gjort af er Man,“  
 „Min man han är rejst' efter hbj“ ::  
 Den mannen han quinnan i skibtet ref,  
 Och gjorde åt henne så här.  
 Men Mannen bakom dörren stod  
 Stog fram, „hwad sker nu här,“  
 „Jag tänkt' du war rejst' efter hbj“ ::  
 Min söte man, min bästa wän!  
 Förlåt mig, det jag ber.  
 Jag göra will hwad du befallt,  
 Men sådant alldrig mer;  
 „Jag tänkt' du war rejst' efter hbj“ ::  
 Om jag varit rest' efter hbj och balm  
 Skull' du welat gjort mig sli' harm.  
 „Nej fancken må reis' efter hbj“ ::

## Jägar-wisa.

- 1 När solen går upp öfwer skogens bryn  
 Med strålande fager i hand,  
 Och skjuter sin pil genom ljusblå skyn  
 På glimmande watten och land.  
 När björnarna skynna från fjällen ner  
 Och drnen på rof sig till hafs beger,  
 Då klingar Jägarns sång  
 Wid jublande hornens gång.  
 Hurra, hurra, hurra!  
 Och på sin arm han bbskan tar  
 Och ut åt skogen drar.
- 2 Med slamtande kopplet tätt i sitt fjät  
 Han spejar på ljungbewäxt hed:  
 An jagas det trippande rå i nåt,  
 An fälles det snabbfota lo.  
 Gällt bergena ljuda af stöfswares skall,  
 Högst björnarne brumma wid skottens knall.  
 Då klingar Jägarns sång  
 Wid jublande hornens gång.  
 Hurra, hurra, hurra!  
 Wid bbskans blit som träfwer blöd  
 När stupar för hans lod.
- 3 I skyn drillar lärkan, från grönslådd dal  
 Heds regnbäckens porlande fall,  
 Gladst hjortarne dansa i löstäck't fal  
 Och busworne lysas i tall.  
 I menslisa smelen hwarann i fred:  
 Men skjuter på eber af hafsörn ned,  
 Då klingar Jägarns sång  
 Wid jublande hornens gång.  
 Hurra, hurra, hurra!  
 Med blodadt bröst på klippans bryn  
 Den skrtar död ur skyn.